

Αὐλῇ, ἄλλοι εὐγενεῖς ἐπανήρχισαν τὸ αὐτὸ παιγνίδιον, πλὴν εἰς μάτην· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Ἀποῦλος ἐκέρδησεν ἑκατομμύρια σκουδῶν. Τέλος ὁ βασιλεὺς πληροφορηθεὶς περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ αὐτὸς μόνος νὰ παίξῃ, ἐπιβεβαιῶν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἤθελε κατορθώσῃ νὰ κερδήσῃ τὸν λίθον. Καὶ ὄντως ἀμέσως τὸν ἐκέρδησε· τοσοῦτον ὅμως ἐκίνησε τὴν ἐπιθυμίαν του τὸ χαρτοπαίγιον, ὥστε προσεκάλει καθ' ἑκάστην τὸν Ἀποῦλον, ὅπως παίξῃ μετ' αὐτοῦ. Φαίνεται δ' ὅτι ἀπώλεσε μυθῶδη ποσά, διότι ἔκτοτε ἔλεγεν, ὅτι ὁ λίθος τῷ ἐστοίχιζεν ἑκατομμύρια.

Μετὰ πολὺν χρόνον εἰς τὸν εὐγενῶν τῆς Αὐλῆς συλλαβῶν ἐπ' αὐτοφύρῳ τὸ Ἀποῦλον κλέπτοντα ἐν τῷ παιγνιδίῳ ἀνήγγειλε τὸ συμβάν τῷ βασιλεῖ, ὅστις τοσοῦτον ἡγανάκτησε διὰ τὴν δολιότητα τοῦ τυχοδιώκτου τούτου, ὥστε διέταξε νὰ τῷ ἀποκόψῃ τὰς χεῖρας· ἀλλ' ἡλάττωσεν εἰς διὰ βίου δεσμὰ τὴν ποιήν, ἣν ὑπέστη οὗτος ἀποθανὼν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Βασιλίδης, περὶ τὰ τέλη τοῦ 17 αἰῶνος.

Ἐκτοτε προσωνόμασαν πάντας τοὺς ἀτίμους παίκτας Ἀπούλους ἢ Ἑλληνας (Grecs), ἡ δὲ προσωνυμία αὕτη καθιερώθη ἐν τῇ γλώσσῃ.

ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΤΕΚΝΑ

(Ἡ ἐκτεστώσα κατάστασις).

ΤΕΚΝΟΝ.—Οἱ γονεῖς εἰσθε καθ' ὑπερβολὴν ἀπαιτητικοί· δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν θέλησιν τινα χωρὶς νὰ ἐναντιωσθε εἰς αὐτήν, οὔτε νὰ ἐπιθυμήσωμεν τι χωρὶς νὰ τὸ ἀπαγορεύσητε καὶ ὅ,τι ἂν πράξωμεν πάντοτε τὸ ἐπικρίνετε· φαίνεται τῇ ἀληθείᾳ ὅτι εἰμεθα σκλάβοι σας.

ΠΑΤΗΡ.—Τέκνον μου ἡ ἀπειρία σου διαστρέφει τὴν κρίσιν σου. Ἐάν ἐνίστε ἀπαγορεύω μερικὰς ἐπιθυμίας σου, προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι αὗται δὲν εἶναι πάντοτε φρόνιμοι. Γνωρίζεις καλῶς, ὅτι ὅσον δύναμαι, σοὶ παρέχω ὅ,τι μοῦ ζητεῖς καὶ ὅτι συχνάκις εὐρέθην μεταμελημένος, διότι ὑπεχώρησα. Ὅχι, φίλε μου, δὲν εἶσαι σκλάβος μου, τοῦναντίον ἐγὼ μᾶλλον ὑπῆρξα σκλάβος σου. Εἰργάσθην δι' ἐσὲ ἐπὶ ἔτη ὀλόκληρα, στεροῦμαι ἀκόμη πολλῶν πραγμάτων διὰ νὰ τὰ φυλάξω εἰς σέ, γίνομαι πτωχὸς διὰ νὰ σέ ἀναθρέψω, συντέμνω τὴν ζωὴν διὰ τῶν στερήσεων διὰ νὰ σέ βοηθήσω νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὸν κόσμον μὲ τιμὴν. Δὲν εἶσαι λοιπὸν σὺ σκλάβος μου ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς γίνομαι θεράπων σου, ἐγὼ ὅστις εἰμαι πατὴρ σου!

ΤΕΚΝΟΝ.—Οἱ γονεῖς λοιπὸν δὲν ἔχουν καὶ αὐτοὶ τὰς ἐλλείψεις των καὶ ἐπειδὴ ὁ υἱὸς καὶ ἡ θυγάτηρ εἶναι τέκνα των δὲν πρέπει τάχα νὰ ἔχωσι τὰς ἰδικὰς των; Ἡ ἀδικία, ἡ σκληρότης τοῦ πατρὸς ἐλαττοῦνται τάχα διότι ἐνασχοῦνται ἀπὸ πατέρα; Οἱ γονεῖς δὲν καταχρῶνται ποτὲ τὴν ἐξουσίαν των, καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσι νὰ κρατῶσιν αὐτὴν πέραν τοῦ πρέποντος; Δὲν εἰμεθα ἐν τούτοις πάντοτε παιδιὰ. Εἰς τὴν ἡλικίαν μας γνωρίζει τις νὰ φεσθῇ καὶ πρέπει

λοιπὸν νὰ κάμνωμεν ἀνοησίας χάριν ὑπακοῆς πρὸς τοὺς γονεῖς μας;

ΠΑΤΗΡ.—Τέκνον μου, εἶναι ἀληθές ὅτι ἔλαβες ἡλικίαν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ χεὶρ αὐτῇ, ἡ τρέμουσα, σὲ ἐλίκνιζε κατὰ τὰς ὥρας τῆς νυκτός· ἀλλὰ τέλος πάντων εἶσαι πάντοτε τέκνον μου καὶ εἰμαι πάντοτε πατὴρ σου. Πρὶν ν' ἀποκρούσῃς τὰς συμβουλὰς μου, δύνασαι τοῦλάχιστον νὰ τὰς ἀκούῃς, ἐν ᾧ ὅταν ἐγὼ ὁμιλῶ, σὺ ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ ὡς ἐάν μὴ ἡδυνάμην νὰ εἶπω τι καλόν, Ἀγνοεῖς, ὅτι σὲ συμβουλεύω πρὸς τὸ καλόν σου; Δὲν θὰ ἐχορήγῃς στιγμὰς τινας προσοχῆς εἰς ξένον δίδοντά σου συμβουλὰς; Χορήγει μοι λοιπὸν τὴν ἰδίαν συγκατάθεσιν, ἀκούων με μίαν στιγμὴν, καὶ κατόπιν πράττε κατὰ τὴν θέλησίν σου· ἀλλὰ μὴ χολιάζῃς, μὴ μὲ βλέπῃς μὲ μειδίαμα οἴκτου, μὴ περιφρονῇς τοὺς λόγους μου· διότι, βλέπεις, τοιοῦτοι τρόποι σπαράσσουσιν τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου· τοσοῦτω μᾶλλον καθόσον ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν τολμᾷ νὰ σοὶ ἀποκριθῇ, ἵνα μὴ σοὶ προξενήσῃ λύπην! Ἐπὶ τέλους ἂν ἔχω ἄδικον, ὑπόφερέ με ὀλίγον, ὡς ἐγὼ σὲ ὑποφέρω πολὺν καιρὸν· δείκνυε συγκατάθεσιν εἰς τὸ γῆρας μου, καὶ ἂν ἀπατῶμαι συγχώρει με, ἐμὲ τὸν πατέρα σου!

Πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν διάλογον τοῦτον καὶ νὰ ταπεινώσωμεν τοὺς γονεῖς ἐπαναλαμβάνοντες ὅδε τὰς ταπεινώσεις, ἃς καταπίνωσιν ἐν κρυπτῷ; Ὅχι, ὄχι, φοβούμεθα νὰ προκαλέσωμεν τὰ δάκρυά των πρὸ τοῦ ν' ἀποσπάσωμεν τὰ δάκρυα τῶν τέκνων των, καὶ νομίζομεν, ὅτι ἀκούομεν τὴν φωνὴν των λέγουσαν ἡμῖν, στήτε! ἀρκεῖ· λάβετε οἴκτον διὰ τὰ τέκνα μας. Τί θέλετε; τόσον γνωρίζουν, τόσον κάμνουν! πταίομεν ἡμεῖς διότι δὲν τὰ διωρθώσαμεν καλῆτερον κατὰ τὴν νεανικὴν των ἡλικίαν. Εἶπατε ἀρκετὰ ὅπως τοῖς προξενήσῃτε ἐντροπὴν καὶ τὰ φέρετε εἰς μετάνοιαν· ἐκτενεστέρα κατηγορία δύναται νὰ τὰ παροργίσῃ ἐναντίον ἡμῶν καὶ γνωρίζετε ὅτι ἡμέραν τινα δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἀνάγκην τῆς βοηθείας των! Φοβηθῆτε λοιπὸν μὴ πνίξῃτε διὰ τῶν ἐπιπληξέων σας τὴν ὀλίγην συμπάθειαν τὴν ὁποίαν ἔχουν ἀκόμη διὰ τοὺς γηραιούς γονεῖς των.

Ἔστω, θὰ παύσωμεν νὰ ὁμιλῶμεν ἐν ὀνόματι αὐτῶν τῶν γονέων, ἀφοῦ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀπέκαμον παρπονούμενοι, καὶ φαίνονται, ὅτι, ἀποφάσισαν νὰ ὑποφέρουν ἐν σιγῇ· θέλομεν ἀφήσει αὐτοὺς ν' ἀναμνησκωνται τοὺς τραχεῖς λόγους, τὸ εἰρωνικὸν ὕφος, καὶ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑπὸ τῶν τέκνων των ἐκτοξευόμενα εἰς τὴν καρδίαν των φλογερὰ βέλη· θέλομεν τοὺς ἀφήσει νὰ συνειθίσωσι νὰ θεωρῶσιν ἑαυτοὺς ἐγκαταλελειμμένους εἰς τὸ γῆρας των ὑπ' ἐκείνων, οὓς ἐπειροποιήθησαν καθ' ὅλην των τὴν ζωὴν, καὶ, ἐάν δὲν δύνανται νὰ ἐπιτύχωσιν εἰς τοῦτο, ἐάν ἡ λύπη, ἡ ἐγκατάλειψις, τὸ ἄλγος ταχύνουσι τὴν πρὸς τὸν τάφον πορείαν των, ἴσως ὁ θάνατός των ἐξεγείρῃ τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος τῶν τέκνων των. . . ἴσως ταῦτα ἔλθωσι τὴν ὑστάτην ἡμέραν, ἵνα δώσωσι σημεῖα τινα ἀγάπης, νὰ χύσωσιν ἐν δάκρυ μετανόιας, καὶ τότε ὁ

γέρων θά δυνήθῃ νὰ ἐπανεύρῃ στιγμὴν χαρᾶς εἰς τὴν τελευταίαν του ὥραν καὶ δώσῃ τὴν εὐχὴν του.

Ἀλλὰ δυστυχία εἰς ὑμᾶς, ὦ τέκνα, ἐὰν ἀναβάλετε νὰ ἐπανορθώσητε τὰ σφάλματά σας, καὶ ἐὰν τὰ σφάλματά σας, ὧσιν ἀνεπανόρθωτα, ὁ δὲ θάνατος σᾶς χωρίσει ἀπ' ἐκείνους, οὓς δὲν ἐσεβάσθητε! Ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος θέλει κατασταθῇ ὁ δῆμιός σας καὶ θέλετε πληρώσει ἀκριβὰ τὴν ἀχαριστίαν τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Πιστεύσατέ το, ἵνα ἀπαλλαγῇτε τῶν φοβερῶν τύψεων τοῦ συνειδότος εἰς τὸ μέλλον, ὅφειλετε ἀπὸ σήμερον ν' ἀλλάξητε διαγωγὴν πρὸς τοὺς γονεῖς σας.

Ἀλλὰ μήπως ἡμεῖς μεγαλοποιούμεν τὰ σφάλματά σας, καὶ ὁ Θεὸς θὰ δειχθῇ ἐπιεικέστερος ἡμῶν, ἀκούσατε λοιπὸν τὸν ἴδιον Θεόν, καὶ θεωρήσατε τὰ ἐκ τοῦ θείου του λόγου προσφερόμενα παραδείγματα.

Ὁ υἱὸς τοῦ Νῶε, Χάμ, διότι περιεφρόνησε τὸν πατέρα του, ἐγένετο ἐπικατάρατος. (Γέν. θ'. 20—27).

Ὅταν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Γαιβάλ, οἱ Λευῖται εἶπον ἐπικατάρατος, ὅστις κακολογεῖ τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα του, ὅλος ὁ λαὸς, κατὰ διαταγὴν τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη Ἀμήν! Ἀμήν! (Δευτερονόμιον κζ'. 16).

Κατὰ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, ὁ ἀπειθὴς υἱὸς ὠδηγεῖτο εἰς τὴν πύλην τῆς πόλεως, ἐδικάζετο ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους, ἐλιθοβολεῖτο ὑπὸ τοῦ λαοῦ καὶ ἐθανατοῦτο. (Δευτερονόμιον κἀ., 18—21).

Φοβερά παραδείγματα τῆς θείας δικαιοσύνης τοῦ οὐρανοῦ ἡμῶν Πατρός!

Κατὰ τοιοῦτον τινα νόμον τίς ἐξ ἡμῶν ἤθελε διαφύγει; Τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἤθελεν εἶσθαι κατηραμένος ἐπὶ Νῶε; τίς ἐξ ἡμῶν δὲν ἤθελεν εἶσθαι κατηραμένος εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Γαιβάλ; Τίς ἐξ ἡμῶν, ὁ ἀπειθὴς τέκνα, φερόμενος ἐνώπιον τῶν δικαστῶν, δὲν ἤθελε καταδικασθῇ; Μήπως ὁ Θεὸς ὅστις ἔκρινε τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ δὲν θέλει κρίνει ὁ ἴδιος καὶ ἡμᾶς μίαν ἡμέραν; Ὡ πόσον ἡ ἀνάμνησις αὕτη εἶναι φοβερά! πόσον εἶναι καλὸν νὰ δυνάμεθα νὰ στρέψωμεν τὸ πνεῦμα ἡμῶν, ὅπως στηρίζωμεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Ἰησοῦ, ὅστις συγχωρεῖ. Πόσον εἶναι καλὸν νὰ παρρησιάζωμεν πάσης ἀξιώσεως τοῦ νὰ δικαιολογώμεθα καὶ νὰ ταπεινωθῶμεν ἀληθῶς, νὰ προσφύγωμεν δὲ εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἤλθεν, ἵνα ζητήσῃ καὶ σῶσῃ τὸ ἀπολωλός!

Ὡ Θεέ, ἐξάλειψον τὴν ἀχαριστίαν ἡμῶν χορήγησον ἡμῖν καρδίαν νέαν, καὶ εἶθε διὰ τῆς σῆς χάριτος, ἀγαπῶμεν τουλάχιστον τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα ἡμῶν, οἵτινες, ὡς Σὺ, μᾶς ἡγάπησαν πρῶτοι, καὶ τόσον θερμῶς!

ΖΩΗ ΓΚΙΚΑ.

Η ΕΙΣ ΒΟΡΙΟΝ ΠΟΛΟΝ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Τὸ ἀτμόπλοιον Ζανέτ τὸ ὁποῖον ἀπέπλευσεν ἤδη πρὸ δύο μηνῶν ἐκ τοῦ Ἀγ. Φραγκίσκου τῆς Καλλιφορνίας πρὸς ἀνίχνευσιν τοῦ Βορείου Πόλου ἀφίκετο εἰς τὸν Βερίγγιον Πορθμὸν ἐν πλήρει καλῇ καταστάσει.

Καθὰ τηλεγραφοῦσιν ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης», δαπάναις τοῦ ὁποῖου ἀπεστάλη τὸ πλοῖον, ἡ ἐπιστημονικὴ ἐργασία βαίνει καλῶς, καὶ περιλαμβάνει γεωλογίαν, βοτανικὴν, φυσικὴν ἱστορίαν, ἐθνολογίαν, κανονικὰς καθ' ὥραν μετεωρολογικὰς παρατηρήσεις, βολιδοσκοπήσεις, ἰχθυογράφειν, φωτογραφίαν. Ἀναφέρουσι πρὸς τούτοις ὅτι ἔχουσι τεσσαράκοντα σκύλους ἐπὶ τοῦ πλοίου, οἵτινες θέλουσι χρησιμεύσει διὰ τὰ ἐπὶ τῶν πάγων ἔλκυθρα. Εἰσέτι δὲ δὲν ἔλαβον τὴν ἀνάγκην νὰ μεταχειρισθῶσι τὰς βαρεῖας αὐτῶν μηλωτὰς καθότι ἡ θερμοκρασία εἶναι ὑπεράνω τῶν 35 βαθμῶν Φαρενχάιτ ἔτι καὶ κατὰ τὴν νύκτα. Ἡ ἀφθονία τῶν τροφῶν καὶ τῶν ἐνδυμάτων ἐπὶ τῆς Ζανέτ καὶ ἡ θαυμασία τάξις ἡ ἐπὶ τοῦ πλοίου τηρουμένη παρέχουσι χρηστὰς ἐλπίδας περὶ τῆς εὐδοκίμησης τῆς ἐπιχειρήσεως.

ΔΕΚΤΙΚΟΤΗΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΦΥΛΗΣ

Τὰ ἐξῆς περίεργα περὶ τῆς Ἀφρικανικῆς φυλῆς, τῆς καταδικαζομένης σήμερον ὡς ὅλως ἀνεπιδέκτου ἀναπτύξεως ἀνεγνώσθησαν ἐν τινι σωματείῳ τῆς Ἀμερικῆς προτιθεμένῳ τὴν ἀποίκησιν αὐτῶν κατὰ τὸ 1833, πρὶν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἑβερστ.

«Ἄν ἀνατρέξωμεν εἰς ἀρχαιοτέραν ἐποχὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς μαύρης φυλῆς θὰ ἴδωμεν τί οὗτοι ἔπραξαν πρὸ 3006 ἐτῶν ἐν τῇ περιόδῳ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς δόξης αὐτῶν, ὅταν κατεῖχον τὴν πρώτην θέσιν ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ πολιτισμοῦ, ὅταν ἀπετέλουν τὴν ὁλόκληρον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον τοῦ καιροῦ αὐτῶν. Ἄν ἀνιχνεύσωμεν αὐτῶν τὸν πολιτισμὸν περὶ οὗ τόσον καυχώμεθα σήμερον θὰ εὕρωμεν ὅτι ἐλάβομεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων καὶ Ἰουδαίων. Ἀλλὰ πόθεν οὗτοι τὸν ἔλαβον; Τὸν ἔλαβον ἐξ Αἰθιοπίας καὶ Αἰγύπτου ἐνὶ λόγῳ ἐκ τῆς Ἀφρικῆς. Ὁ Μωϋσῆς ὡς γινώσκουμεν, ἐδιδάχθη τὴν σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων. Οἱ θεμελιωταὶ τῶν κυριωτέρων ἑλληνικῶν πόλεων, οἷον τῶν Ἀθηνῶν, Θηβῶν καὶ Δελφῶν, ἦλθον ἐξ Αἰγύπτου, καὶ ἐπὶ αἰῶνας μετὰ ταῦτα οἱ ἀπόγονοι αὐτῶν ἐπανήρχοντο εἰς τὴν χώραν ἐκείνην ὡς τὴν πηγὴν καὶ τὸ κέντρον τοῦ πολιτισμοῦ. Ἐκεῖ τὰ μεγαλοφυῆ ἐκεῖνα πνεύματα ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ὅμηρος, ὁ Πλάτων, ὁ Πυθαγόρας, καὶ οἱ λοιποὶ ἐποίησαν τὰ εὐγενῆ αὐτῶν ταξείδια πρὸς διανοητικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνακαλύψεις ὡς νῦν γίνονται τοιαῦτα εἰς Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, Γερμανίαν καὶ Ἰταλίαν. Οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν οἱ διδάσκαλοι τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἰουδαίων, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος λαός. Τὰ ἐρεῖπια τῶν Αἰγυπτίων ναῶν χλευάζουσι τὰ ἀρχιτεκτονικὰ μνημεῖα οἰουδήποτε ἄλλου μέρους τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ τίνες ἦσαν οἱ Αἰγύπτιοι; Οὗτοι ἦσαν Ἀφρικανοί. Τίνος δὲ φυλῆς; Ἐνίοτε ἰσχυρίσθησαν τινες ὅτι καὶ τοὶ Ἀφρικανοὶ καὶ Αἰθιοπικῆς καταγωγῆς δὲν ἦσαν μαῦροι. Ἀλλ' ὁ πατήρ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος ὅστις ἐταξείδευσε ἐν μίᾳ αὐτῶν λέγει ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν μαῦροι οὐλὴν ἔχοντες τὴν τρίχα. Τινὲς συγγραφεῖς ἐπεχείρησαν νὰ φιλονεικώσωσι